

דף עא:

עין משפט א. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ו ה"ג

נְתַעַרְבוּ קִדְשֵׁים בְּחֶלְיִן תְּמִימִים יִמְכְּרוּ הַחֶלְיִן שְׁבַתְעֲרֹבֶת
 לְצָרְכֵי אוֹתוֹ הַמִּין וַיִּקְרְבוּ כֶּלֶן. כִּי צָד. אַרְבַּע בְּהֵמוֹת
 שְׁלָמִים שֶׁנִּתְעַרְבוּ בְּאַרְבַּע בְּהֵמוֹת חֶלְיִן תְּמִימִים. יִמְכְּרוּ
 הָאַרְבַּע שֶׁל חֶלְיִן לְמִי שֶׁהוּא צָרִיךְ לְהֵבִיא שְׁלָמִים וַיִּקְרְבוּ
 הַכֹּל שְׁלָמִים. וְכֵן בְּעוֹלָה אוּ בְּאֶשֶׁם. וְהִדָּמִים חֶלְיִן לְכֹל
 דְּבַר שֶׁהָרִי דָּמִי חֶלְיִן הֵן:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ו ה"ד

נְתַעַרְב שׁוֹר הַקֹּדֶשׁ בְּשׂוֹרִים שֶׁל חל"ה. גְּדוֹל שֶׁבְּכֹלֶן
 הַקֹּדֶשׁ וַיִּמְכְּרוּ הַשָּׂאֵר לְצָרְכֵי אוֹתוֹ הַמִּין. נְתַעַרְבוּ קִדְשֵׁים
 בְּקִדְשֵׁים מִין בְּמִינוֹ. זֶה יִקְרַב לְשֵׁם בְּעֲלִיו וְזֶה יִקְרַב לְשֵׁם
 בְּעֲלִיו אֵף עַל פִּי שְׂאִין כֹּל אֶחָד מֵהֶן מִכִּיר קָרְבָּנוֹ. בְּמָה
 דְּבָרִים אֲמוֹרִים בְּקָרְבָּנוֹת נָשִׂים שְׂאִין בָּהֶם סְמִיכָה. אֲבָל
 קָרְבָּנוֹת אֲנָשִׁים הוֹאִיל וְכֹל אֶחָד צָרִיךְ לְסַמֵּךְ עַל רֵאשׁ
 קָרְבָּנוֹ הָרִי אֵלוֹ לֹא יִקְרְבוּ עַד שִׁיתֵּן הָאֶחָד חֶלְקוֹ לְחֵבְרוֹ.

ה. כסף משנה: נתערב שור הקדש בשוורים. בפ' בתרא דמנחות (דף ק"ח:) שור של הקדש שנתערב באחרים הגדול שבהם הקדש וכלם ימכרו לצרכי עולות ודמיהם חולין, ודבר פשוט דלדוגמא נקט עולות כלומר אם היה אותו שור עולה ומינה נילף שאם היה מין זבח אחר ימכרו לצרכי אותו המין וכן מפורש בתוספתא בפרק הנזכר: נתערבו קדשים בקדשים וכו'. משנה בפרק התערובות (דף ע"ח:). ומ"ש בד"א בקרבנות נשים וכו'. שם מימרא דרב יוסף (דף ע"ד:):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 05841504777 email: minchat.aaa@gmail.com

או עד שיפול מום בכל וימכרו ויביאו כל אחד בדמי היפה שבהן מאותו המין:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ו ה"ה

נתערבו מין בשאינו מינו כגון עולה בשלמים. לא יקרבו אפלו כחמורה שבהן. שאין מביאין קדשים לבית הפסול:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ו ה"ו

וכשם שאין ממעטין בזמן אכילתן כך אין ממעטין באוכליהן ולא במקום אכילתן. אלא פיצד יעשה. ירעו הכל עד שיפול בהם מום וימכר כל אחד מהן לבדו ויביא בדמי היפה שבהן ממין זה ובדמי היפה שבהן ממין האחר ויפסיד המותר מביתו:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ו ה"ד

וכן שאר קדשים שנתערבו בבכור ובמעשר ירעו עד שיפול בהם מום ויאכלו כבכור שנפל בו מום או כמעשר שנפל בו מום:

ט. כסף משנה: נתערבו מין בשאינו מינו וכו'. משנה שם (דף ע"ה):

י. כסף משנה: ומ"ש שאין ממעטין באוכליהן ולא במקום אכילתן. נתבאר בפ"י ממעשה הקרבנות:

כ. כסף משנה: וכן שאר קדשים וכו'. משנה בפרק התערובות (דף ע"א):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 0584150477 או 02-5712225 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ה. הרמב"ם הל' פפולי המוקדשין פ"ו הט"ז

כָּל הַקֹּדָשִׁים אֶפְשָׁר שְׂיִתְעַרְבוּ מִיָּן בְּמִינוֹ ל'. חוץ מן החטאת עם האָשִׁם שְׂאִין הָאָשִׁם אֶלָּא מִזְכָּרֵי כִבָּשִׁים. וְאִין לָךְ חֲטָאת מִן הַכִּבָּשִׁים אֶלָּא נִקְבָּה:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' מאכלות אסורות פט"ו ה"ו

נִמְצְאתָ לְמַד שְׁכָל אֶסוּרִין שְׁבִתוֹרָה. בֵּין אֶסוּרֵי מְלָקוֹת. בֵּין אֶסוּרֵי כֶּרֶת. בֵּין אֶסוּרֵי הֶנְיָה. שְׁנֵתְעַרְבוּ בַּמֶּאֱכָל הַמִּתָּר מִיָּן בְּשִׂאֵינוּ מִינוּ בְּנוֹתָן טַעַם. מִיָּן בְּמִינוּ שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְעַמֵּד עַל הַטַּעַם שְׁעוּרוֹ בְּשִׂשִׁים אוֹ בְּמֵאָה אוֹ בְּמֵאֲתָיִם. חוץ מִיָּין נֶסֶךְ מִפְּנֵי חֲמַרְת עֲבוּדָה זָרָה. וְחוּץ מִטָּבֵל שְׁהָרֵי אֶפְשָׁר לְתַקְּנוֹ. וּמִפְּנֵי זֶה אוֹסְרִין בְּמִיָּן בְּכָל שְׁהֵן. וְשִׁלָּא בְּמִיָּן בְּנוֹתָן טַעַם כְּשֶׁאָר כָּל הָאֶסוּרִין:

שו"ע יו"ד סימן קלד פעיף א

- א. יין נסך שנתערב ביין של היתר אוסר בהנאה בכל שהוא מ.
- ב. במה דברים אמורים כשהורק ב היין המותר על טיפה של יין נסך,

ל. כסף משנה: כל הקדשים אפשר וכו'. משנה בפרק התערובות (דף ע"א):

מ. ממשנה ע"ז דף ע"ב.

נ. כתב הש"ך בס"ק א' אפי' היין המותר נפל בפעם אחת הרבה על הטיפה של יין נסך עד שיש ששים אפ"ה אסור והטעם שאותו דבר שעומד במקומו חשוב יותר מן הבא עליו, אבל כשהיתר עומד במקומו והאיסור בא עליו ההיתר מבטל האיסור אלא א"כ נפל בבת אחת כדי נ"ט, ומ"מ בהפסד מרובה וכה"ג יש לסמוך על הפוסקים דס"ל דבהיתר לתוך איסור ג"כ אם נפל בבת אחת ויש ששים מותר אלא בשנפל מעט מעט אנו אומרים ראשון ראשון בטיל ואפי' ניתוסף אח"כ היתר ונתרבה עד ששים אינו חוזר וניעור אף על גב דבשאר איסורים וכן במים ויין היה חוזר וניעור, ביין נסך במין מינו החמירו. וכל זה בודאי יינם אבל בסתם יינם בזה"ז קימ"ל שבכל ענין בטל בששים לדעת הרמ"א.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

אבל אם עירה יין נסך מפך קטן לתוך הבור של יין אפי' עירה כל היום כולו ראשון ראשון בטל ^ט ולא נאסר.

ג. עירה מחבית בין מהמותר לאסור בין מהאסור למותר הכל אסור משום שהעמוד היורד ^ע מפי החבית גדול ועושה חיבור.

עין משפט ז. הרמב"ם הל' עכו"ם פ"ז ה"ט

עבודת כוכבים ומשמייה ^פ וכל התקרבת שלה אוסרים בכל שהן. פיצד. עבודת כוכבים שנתערבה בצורות של נוי אפלו אחת בכמה אלפים יולין הכל לים המלח. וכן

ט. ומשמע שאע"פ שאין ששים נגד האיסור מותר וזו דעת הרמב"ם, אבל הש"ך כתב דאנן לא קימ"ל הכי אלא בעינן ששים כנגד כל מה שנפל דאל"כ חוזר וניעור ונאסר. ש"ך בס"ק ד'.

וכתב הר"ן דאע"ג דקימ"ל ניצוק חיבור, אין הניצוק חיבור אלא לומר שאותו היין שלמעלה דינו כאותו יין שנתערב למטה והרי הוא כמוהו וכיון שאותו שלמטה נתבטל ונעשה היתר איך יאסר היין שלמעלה ע"כ. ש"ך בס"ק ג'. ועיין בדברי מר"ן בסוף סעיף ג' דסיים שהגם שראשון ראשון בטל מ"מ אם יהיה שם בנ"ט אסור וכן עיקר, כ"כ הרמ"א, והש"ך שם בס"ק י"ח.

ועיין בספר תפארת ישראל על המשניות בפאה פ"ז משנה ח' שכתב דדוקא לח בלח אמרינן קמא קמא בטיל שמתערב מיד בכלו ויש בו בילה אבל לא לח ביבש ע"ש, פ"ת אות א'.

ע. ודוקא כשלא נפסק הקילוח אבל אם נפסק הקילוח אין היין שבחבית חיבור ליין שבבור, וכיון שבאותו שנפל לבדו אין בו בנ"ט בטל כמו בפך קטן. והטעם שלגבי חבית נהגו לערות בכלי לבור וכיון שסוף היין שבחבית לירד ע"י הכלי לבור ודרכו בכך א"א לומר בו ראשון ראשון בטיל שכל שעומד ליפול ולהתערב חושבין אותו כמעורב כבר משא"כ מפך קטן אין אנו רואים כמעורב כבר. ש"ך ס"ק ה'.

פ. כסף משנה: עבודת כוכבים ומשמייה וכו'. משנה פרק השוכר את הפועל (דף ע"ד) אלו אסורים ואוסרים בכל שהן יין נסך ועבודת כוכבים ועורות לבובין. ופי' רש"י בכל שהן דאפילו חד באלף לא בטיל עבודת כוכבים צורה אחת שעבודה שנתערבה באלף צורות שאינן עבודת כוכבים. ורבינו מפרש דבכלל עבודת כוכבים דמדכר מתניתין איתא נמי משמשיה דכשם שהיא אינה בטלה אפילו באלף ה"ה משמשיה וכן משמע מדין כוס של עבודת כוכבים שנתערב בריבוא שיבא בסמוך. ותקרובת שלה יליף מעורות לבובין דתניא בהדיא ואיסורן משום תקרובת כמו שקדם בפרק זה: עבר ומכר וכו'. כך אמרו סוף פרק

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

אם נתערב כוס של עבודת כוכבים בכמה כוסות או חתיכה מן הבשר בכמה חתיכות יוליך הכל לים המלח. וכן עור לבוב שנתערב בכמה עורות הכל אסור בהנאה. עבר ומכר עבודת כוכבים או אחד ממשמשיה או תקרבת שלה הרי הדמים אסורין בהנאה ואוסרין בכל שהן פעבודת כוכבים שניאמר 'והיית חרם כמהו' כל מה שאתה מביא מעבודת כוכבים ומכל משמשיה ותקרבתה הרי היא כמוה:

שו"ע יו"ד סימן קמ סעיף א

א. אלילים ומשמשיה ותקרובתה אסורים בכל שהוא^א, ואם נתערב אחד מהם אפי' באלף לא בטיל וכולן אסורים.

ואם אחד מהתערובת הראשונה נתערב בשנים אחרים של היתר^ב ונפל אחד מהשלשה לשנים אחרים הרי אלו האחרים מותרים. וכן אם אחד מן התערובת הראשונה נפל לים או נשרף^ב בענין שנאבד מן העולם הנשארים מותרים ליהנות מהם שנים שנים ביחד אבל לא אחד לבדו^ש. ובלבד שלא יהנה אדם אחד מכולם אפי' בזה אחר זה.

שני דקידושין (דף נ"ח) וילפינן לה מדכתיב והיית חרם כמוהו כל מה שאתה מהייה אחריו הרי הוא כמוהו:

צ. ממשנה ע"ז מ"ד ובגמ' זבחים ע"ד, ובמקור חיים כתב דאפי' ע"ז דרבנן איסורה במשהו שהוא כמו בסתם יינם שאוסר במשהו, כמבואר בסי' קל"ד לרוב הפוסקים.

ק. לדעת הטור והרמב"ם בפ"ז מע"ז באחד מתערובת שנפל לשנים אחרים מותרים והמחבר אזיל לטעמיה דס"ל בסי' ק"י דאין זה מותר אלא בתערובת השלישית, והש"ך כתב דהעיקר דמותרים כבר בתערובת השניה.

ר. מימרא דרבה בר אבהו אמר רב נחמן בזבחים ע"ד.

ש. כמבואר בסי' ק"י סעיף ז'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

ויש מי שאוסר אלא א"כ נפלו שנים ת לים או נשרפו.

ת. דעת הרמב"ם בפ"ז ממ"א ופי' שם בגמ' דנפלה אחת היינו זוג אחת, ודעת מר"ן השו"ע לחשוש לדעת הרמב"ם לחומרא ואע"פ בסי' ק"י סעיף ז' לא הביא כלל דעת הרמב"ם זו מ"מ באיסור ע"ז החמורה חשש מר"ן השו"ע לדעת הרמב"ם, ולא בשאר איסורים. כ"כ המקור חיים.